

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Маю по одному серцю на кожен рік мого життя. Їх сімнадцять — схованих у пісках під кам'яною підлогою спальні. Час від часу я розгрібаю гальку, просто аби впевнитись, що вони на місці. Глибоко заховані й наповнені кров'ю. Перелічую їх, чи якесь не викрали вночі. І цей страх — не примха. Серця — сила, котру мій народ цінує більше за океан.

Я чула різне: історії про викрадені серця й покараних за зраду жінок, прикутих гарпуном до дна океану. Залишених страждати, доки кров їхня не обернеться на сіль, а вони — на піну морську. Жінок, що крали людські дари у своїх родичок. Чула й про русалок із тілами так само недолугими, як їхні лускаті хвости.

На відміну від сирен, у русалок замість волосся довгі блакитні плівки й відростки, а щелепи їхні здатні розкриватися до розміру невеличких човнів і заковтувати цілих акул. Мають темно-синю шкіру й плавці на руках та спині. Вони водночас і люди, і риби, але позбавлені краси обох цих видів.

Як усі чудовиська, можуть бути смертельно небезпечними, але якщо сирени зваблюють та вбивають людей, то русалки людьми зачаровані. Вони крадуть дрібнички

й переслідують кораблі, чекаючи, доки з палуби впаде щось цінне. Іноді рятують моряків і не беруть натомість нічого, крім талісманів. А серця з наших схованок вони викрадають не заради сили, а тому, що вірять: коли з'їдять достатньо, то зможуть обернутися на людей.

Ненавиджу русалок.

Уздовж моєї спини зміїться волосся, червоне, як і око. Ліве, звісно, адже праве око кожної сирени має колір моря, де вона народилася. Я — у морі Дияволос, з водами відтінку яблука і сапфіру. Обох одночасно, та все ж таки не схожого на жоден із цих кольорів. Тут розташоване підводне королівство Кето.

Сирени відомі своєю красою, але кровна лінія Кето — королівська і несе в собі особливу привабливість. Велич, загартовану в солоній воді й високих привілеях. Наші вії як вістря айсбергів, на наших вустах — кров моряків. Навіть дивно, що для викрадення сердець нам досі потрібна пісня.

— Кого першого ти забереш, сестро? — питає Калья мовою псаріїн.

Вона вмощується поруч зі мною на скелі й пильно роздивляється далекий корабель. Її луска темно-брунатна, а біляве волосся ледь торкається грудей, затулених сплетеними помаранчевими водоростями.

— Не будь смішною, — відповідаю. — Ти знаєш кого.

Корабель ліниво плине спокійними водами Адекаросу — одного з багатьох людських королівств, яке я збираюся позбавити принца. Це невеличке судно зроблене з червоного дерева, що символізує кольори їхньої країни.

Люди обожнюють демонструвати свої багатства світу, та саме це робить їх легкими цілями для подібних до нас із Кальєю створінь, даючи нам змогу відрізнити коро-

лівський корабель. Врешті-решт, серед суден, котрі ходять під прапором із тигром, пофарбоване лише одне.

Те, на якому плаває принц Адекаросу.

Приваблива здобич для мисливця.

Сонце тягарем лягає мені на плечі. Тепло стікає на шию, і волосся липне до вологої шкіри. Мені бракує холоду морських вод, такого гострого, що лезами проштрикує до самих кісток.

— Шкода, — каже Калья, — я бачила його, він схожий на янгола. Таке миле обличчя.

— Серце буде ще милішим.

— Із часу твого останнього вбивства сплигло багато часу, Ліро, — дражниться Калья. — Ти точно не втратила навички?

— Рік — не такий уже й термін.

— Залежить від того, хто рахує.

Я зітхаю:

— То назви мені їхні імена. Позбудуся їх — та й по всьому.

Калья зловісно всміхається. Такі усмішки вона береже на випадок, коли я жадаю крові, адже саме це сирени шанують понад усе. Жорстокість — найвища цінність. Дружба та кривність є не менш чужорідними, ніж земля. А вірні ми лише Морській Володарці.

— Сьогодні ти трохи безсердечна, чи не так?

— Анітрішечки, — кажу я. — Маю під ліжком аж сімнадцять сердець.

Калья струшує воду з волосся:

— Ти стільки принців упіймала...

Звучить так, ніби тут є чим пишатися, але Калья ще молода й забрала лише два серця. І жодне з них не було королівським. Королівські серця — моя справа. Частково

звідси й шанобливе ставлення Кальї. Їй цікаво — чи відрізняються на смак губи принца від губ інших людей? Не знаю. Ніколи не пробувала нікого, окрім принців.

Коли люди вбили нашу богиню Кето, ми вирішили красти по серцю на рік — у місяць свого народження. Це свято життя, подарованого Кето, і відплата за неї. Коли я була занадто юна для полювання, мати за традицією робила це за мене. І завжди приносила принців. Деякі були мого віку. Деякі — старі й зморшкуваті. Траплялися й середні діти, що не мали жодного шансу на престол. У короля Гармонії, наприклад, було шість синів, і на мої перші дні народження мати приносила їх по черзі.

Коли я подорослішала, щоб полювати самостійно, навіть не подумала облишити королівську кров і взятися ловити моряків, як інші сирени. Чи перейти на принців, котрі коли-небудь зійдуть на трон. Я вірна послідовниця традицій своєї матері.

— Ти не забула мушлю? — питаю в Кальї.

Вона піднімає волосся, демонструючи помаранчеву мушлю на шиї. На моїй гойдається така сама, тільки трохи темніша. Нічого особливого, але за допомогою них ми можемо спілкуватися. Коли прикласти мушлю до вуха, почуєш звук океану та пісню нашого дому — підводного палацу Кето. А якщо розділимося, вона проведе Калью до моря Дияволос. Ми далеко від нашого королівства: щоб дістатися сюди, витратили майже тиждень. Кальї лише чотирнадцять, і вона намагається не відпливати далеко від палацу. Та, гадаю, більше так не можна, а позаяк я принцеса, мої бажання — закон.

— Ми не розділимося, — каже Калья.

Загалом не заперечую, щоб одна з моїх двоюрідних сестер заблукала в незнайомих водах. Більшість із них —

нудні й передбачувані, геть не амбітні й позбавлені всілякої уяви. А після смерті тітки вони обернулися на палких підлабузниць моєї матері. Це смішно, бо Морська Володарка не має викликати захоплення, вона повинна жахати.

— Пам'ятай: обирай лише одного, — кажу я. — Зберися.

Калья киває.

— Кого? — питає вона. — Чи він мені заспіває?

— Співатимемо там лише ми, — пояснюю я. — Пісня діє на всіх, та коли сконцентруєшся на одному, він так заховається в тебе, що, навіть потопаючи, кричатиме про твою красу.

— Зазвичай чари спадають, щойно вони починають вмирати, — каже Калья.

— Бо ти розпорошуєшся на всіх, і в глибині душі вони відчують: не жадаєш їх усім серцем. Хитрість у тому, щоб хотіти їх так само сильно, як вони хочуть тебе.

— Але вони огидні, — заперечує Калья, хоча, здається, не зовсім щиро. — Як можна їх бажати?

— Сьогодні ти матимеш справу не з моряками. Зустрінешся з королівськими особами — королівські особи дають силу. А сила бажана. Завжди.

— Королівськими особами? — дивується Калья. — Я гадала...

Вона затихає. Думала: усі принци мої і я не ділитимуся. Це правда, та, окрім принців, є ще королі й королеви, котрими не цікавлюся. Правителя легко замінити. Мене ж приваблюють лише принци. Своєю юністю. Відданістю народові. Тим, якими лідерами мають стати. Вони — наступне покоління правителів, і, вбиваючи їх, я вбиваю майбутнє. Саме так, як навчила мати.

Беру Калью за руку:

— Можеш забрати королеву. Мене не цікавить минуле.

Очі Кальї сяють. Праве — знайомим сапфіром моря Дияволос, а ліве — кремово-жовтим, майже білим. І нечастою радістю. Здобувши на своє п'ятнадцятиріччя королівське серце, вона дістане помилювання від вічної люті моєї матері.

— А ти забереш принца, — каже Калья. — Того, з милим обличчям.

— Його обличчя не має значення. — Відпускаю її руку. — Мене цікавить лише серце.

— Так багато сердець, — майже виспіває Калья. — Скоро тобі ніде буде їх ховати.

Облизуюся:

— Можливо. Але в кожній принцеси має бути свій принц.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я проводжу пальцями по шкарубкому боку корабля. Дерево береться скалками, фарба по всьому корпусу розтріскалася та облущилася. Судно не ковзає по воді, а ніби продирається крізь неї. Наче тупий ніж, давить і рве, доки не розітне. Де-не-де дошки прогнили, і я кривлюся від смороду.

Це корабель бідного принца.

Королівські особи бувають різні. Дехто носить багатий одяг та громіздкі прикраси, такі важкі, що їхні власники потопають удвічі швидше. Інші вдягнені бідно, з прикрас у них один-два персні та позолочена бронзова корона. Не те щоб для мене це мало значення. Урешті-решт принц завжди лишається принцом.

Разом із Кальєю ми пливемо поряд з кораблем. Він іде з постійною швидкістю, яку нам легко підтримувати. Чекає, доки люди стануть жертвами, нестерпно. Нарешті принц з'являється на палубі й починає роздивлятися океан. Нас він не бачить. Ми занадто близько і пливемо дуже швидко. На судні потроху прокидаються, і Калья питально поглядає на мене. Киваю та усміхаюся.

Ми виринаємо з піни й розтуляємо губи.

І божественно співаємо в унісон мовою королівства Мідас — найбільш уживаною людською мовою, єдиною, яку

знають усі сирени. Загалом, мова не має великого значення. Зваблює музика. Наші голоси відбиваються від неба та линуть назад на крилах вітру. Ми звучимо, наче цілий хор, нав'язлива мелодія резонує й набирає силу, просочується в серця команди і змушує корабель стишити хід.

— Мамо, ви це чуєте? — питає принц високим янгольським голосом.

— Я не певна... — відповідає королева, що стоїть поряд. Мелодія вже захопила її, і голос жінки тремтить. Пісня наказує — і всі люди на борту завмирають непорушно, вдвляючись у воду. Концентруюся на принці й починаю співати ніжніше. За мить його очі зустрічаються з моїми.

— Боги, — видихає він. — Це ти!

Хлопець усміхається мені, і з лівого ока викочується одна-єдина сльоза.

Мій спів глухне й переходить у м'яке гудіння.

— Любове моя, — каже принц. — Нарешті я знайшов тебе.

Він хапається за лінь, спирається грудьми на дерев'яний борт і пильно вдвляється у безодню, простягаючи до мене руку. На ньому сорочка з небіленої вовни, шнурівка коміру ослаблена, рукави обтріпані й побиті міллю. Золота корона така тоненька, що, здається, може зламатися від різкого руху. Він здається жалюгідним і нужденним.

Та потім я бачу його обличчя.

М'яке й округле, зі шкірою ніби з лакованого дерева й очима, в яких клубочиться пронизлива п'їтьма. На голові — щільна шапка кучерів, що утворює неймовірний хаос хвиль і локонів. Калья мала рацію: це янгольське обличчя. Навіть божественне. А серце буде чудовим трофеєм.

— Ти прекрасна, — побожно каже королева, не в змоззі відвести очі від Калї. — Як я могла бути з кимось іншим?

Усміхаючись, Калья простягає руки до королеви та кличе її в океан.

Я повертаюся до принца.

— Любове моя, — благає він, — підіймися на борт!

Хитаю головою та співаю далі. І вітер підхоплює мою колискову.

— Тоді я йду до тебе! — вигукує він, ніби мав вибір.

Щасливо всміхаючись, принц кидається вниз, і, коли його тіло вдаряється об воду, я розумію, що королева теж здалася на милість Кальї. Звук їхнього падіння звільняє людей на борту від заціпеніння, і за кілька секунд лунають крики.

Усі перехиляються через борт корабля: п'ять десятків людей чіпляються за линви, перелякано стежачи за подіями внизу. Але ніхто не стрибає вниз і не рятує правителів. Я відчуваю їхні жах і розгубленість від раптово обірваної пісні.

Дивлюся в очі свого принца і гладжу м'яку янгольську шкіру. Однією рукою ковзаю по щоці, а другу кладу на худорляве плече й ніжно його цілую. І тягну вниз.

Цілунок переривається, коли ми вже досить глибоко. Пісня моя давно скінчилася, та принц досі зачарований. Навіть коли вода заливає його легені й він розтуляє рот, намагаючись вдихнути, іще дивиться на мене неймовірним, сповненим пристрасті поглядом.

Хлопець захлинається, але торкається пальцями своїх губ.

Поряд борсається королева Калья. Вона тримається за горло й намагається відштовхнутися. Калья розлючено хапає її за щиколотку й утримує під водою. Королева прагне вирватися, обличчя кривить презирлива усмішка. Усе марно. Хватка сирени міцніша за лещата.

Я гладжу свого мрущого принца. До мого дня народження ще два тижні. Ця подорож — мій дарунок Кальї:

можливість узяти до рук серце королеви й назвати своїм п'ятнадцятим. Я не повинна забирати серце до строку, бо порушу цим наше священне правило.

Та переді мною помирає принц. У нього бронзова шкіра та блакитні, наче океан, очі. Волосся чорними водоростями в'ється навколо обличчя. Його чистота нагадує про моє перше вбивство. Юного хлопчика, котрий допоміг моїй матері обернути мене на чудовисько, яким я є зараз.

«Таке миле личко», — думаю втішено.

Проводжу пальцем по губах принца, насолоджуючись його мирним виглядом. А потім кричу так, як ніхто не вміє. Цей крик розтинає шкіру й розбиває кістки, ним можна пишатися.

Одним-єдиним рухом я вириваю принцове серце.